

Arrest

nr. 278 706 van 13 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Ghanese nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 1975.

1.2. Verzoekster dient op 13 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 8 oktober 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op 27 januari 2022 wordt verzoekster een tweede keer gehoord op het CGVS.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 mei 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Ghanees staatsburger te zijn, afkomstig van Accra. U bent in 1999 gehuwd met A.. Jullie hadden een goed leven in Ghana en een goede relatie tot uw man ongeveer 10 jaar geleden plotseling andere vrouwen met zich mee bracht met wie hij ook wou huwen. U had meerdere interpersoonlijke conflicten met deze vrouwen. Uw man steunde de andere vrouwen en sloeg u. R., één van de nieuwe vrouwen van uw man, en uw man, gaven u aan bij de politie omdat u R. zou hebben aangevallen. Hierop zei de politie u dat u niet meer naar huis mocht gaan. U ging evenwel toch naar huis. Uw man begon te denken dat jullie kinderen niet van hem waren, omdat een vriendin van u over u geroddeld had tegen hem. Vlak voor uw komst naar België, in 2017, werd u opnieuw opgeroepen bij de politie omdat u R. zou hebben aangevallen op de markt. Van een politieman kwam u te weten dat uw man wil dat u naar de gevangenis gaat. Hierna trok u in bij een vriend, B.. Van daar kwam u in contact met de man die uw reis naar Europa regelde. Deze man droeg u over aan F., met wie u een relatie begon en die u in 2016 naar België bracht. In Europa dwong F. u zich te prostitueren. U geraakte zwanger, beviel op 26 november 2017 van een buitenechtelijke dochter A., waardoor uw familie in Ghana nu vindt dat u hen schande bracht. U vreest dat uw ex-man en zijn vrouwen u willen doden omwille van uw eigendommen. En u vreest dat de mensen die u in de prostitutie brachten u zullen doden omdat u hier over hen verteld hebt. Op 13 maart 2019 vroeg u internationale bescherming in België.

U legde in het kader van uw verzoek de volgende documenten voor : een attest van Payoke (dd. 15/10/2021), twee psychologische attesten (dd. 27/2/2018, dd. 16/8/2018), verklaring OCMW Antwerpen over leefloon (dd. 12/11/2018), verlopen attest van immatriculatie, kiezerskaart (dd. 27/3/2012), kopie van uw Ghanees paspoort en van het paspoort van uw dochter A., geboorteakte van uw dochter A. A.-S.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U legt twee attesten voor die dateren van voor uw verzoek om internationale bescherming (dd. 27/2/2018, 16/8/2018). Het eerste attest stelt dat u twee keer gezien werd door de klinische psycholoog en dat deze bij u een ernstige posttraumatische stress stoornis vaststelde. Het tweede attest stelt enkel dat u in psychologische begeleiding bent bij een klinisch psychologe en ook opgevolgd wordt door een psychiater. Het eerste attest maakt ook gewag van de volgende symptomen waaraan u zou lijden : Herbeleving, vermijdingsgedrag, negatieve gedachten en stemming, hyperactivatie. Aangezien het attest stelt dat u slechts twee keer gezien werd door de opsteller, kan ervan uitgegaan worden dat de opsomming van deze symptomen vooral gebaseerd is op uw verklaringen en niet op objectieve medische vaststellingen na onderzoeken. Uit de door u voorgelegde – trouwens gedateerde - attesten kan verder niet blijken dat u omwille van uw mentale toestand niet in staat zou zijn om op een zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, noch dat u niet in staat zou zijn om in het kader van uw verzoek coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van uw verzoek. U meldde ook zelf geen bijzondere procedurele noden toen u hierover vragen werden gesteld bij de DVZ (zie vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, dd. 28/5/2019). U gaf aan het begin van het tweede onderhoud aan geen opmerkingen te hebben over het eerste onderhoud bij het CGVS (zie notities CGVS II, p.3). Aan het einde van het tweede onderhoud had u niets toe te voegen of meldde u geen problemen (zie notities CGVSII, p. 26). Ook nadat u de kopies van de notities van beide onderhouds werden opgestuurd, ontving het CGVS geen opmerkingen aangaande het verloop van beide onderhouds. Ook tijdens de onderhouds zelf gaf u aan in staat te zijn verder te gaan (zie notities CGVS I, p. 13, CGVS II, p. 3).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na uw gehoor bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

*Vooreerst kan reeds worden opgemerkt dat u uw verzoek om internationale bescherming wel **zeer laattijdig** hebt ingediend. U kwam volgens uw verklaringen voor de DVZ in België aan in november 2016 (zie verklaring DVZ, nr. 31). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u in België aankwam in augustus*

2017 (zie notities CGVS I, p.4) maar sowieso diende u uw verzoek pas in op 13 maart 2019. Dit is reeds een eerste vaststelling die vragen doet rijzen bij de ernst van uw verzoek.

Verder dient te worden vastgesteld dat u bij de aangifte van de geboorte van uw dochter in België in november 2017 blijkbaar een andere identiteit gebruikte. Volgens de geboorteakte van uw dochter gaf u als identiteit op : T.A.N.F. met geboortedatum 07/07/1980. Uw paspoort, uw opeenvolgende visa, en uw verzoek tot internationale bescherming vermelden allen de naam T.A.O., geboren op 06/07/1975. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u bij de geboorte van uw dochter A. getracht hebt de Belgische autoriteiten om de tuin te leiden door het opgeven van een andere identiteit. In deze context kan nog worden toegevoegd dat u voor de DVZ verklaarde dat u niet meer beschikt over uw origineel Ghanees paspoort omdat u dat nodig had om een school te regelen voor uw kinderen in Gent en dat men vergat het u terug te geven (zie verklaring DVZ, nr. 23). Voor het CGVS verklaarde u echter dat u uw paspoort weggooide toen u in België aankwam omdat u gezegd werd dat als u het voorlegt, u kan gedeporteerd worden (zie notities CGVS I, p. 4). Opnieuw tracht u de Belgische autoriteiten te misleiden door u te ontdoen van of door het achterhouden van uw documenten.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u voor de DVZ nog verklaarde in oktober 2015 vertrokken te zijn uit Ghana en via Duitsland, Italië en onbekende landen naar België te zijn gekomen (zie verklaring DVZ, nr. 31). Er dient echter te worden opgemerkt dat u in 2017 vanuit Ghana nog visa voor Duitsland (dd. 07/06/2017) en Italië aanvraagde (zie informatie visa-dossiers in de blauwe map in uw administratief dossier). Voor het CGVS geeft u dan weer aan pas in juli 2017 naar België te zijn gekomen en in 2015 vanuit Duitsland teruggekeerd te zijn naar Ghana. Hieruit kan enkel besloten worden dat u na uw komst naar Europa in 2015, toen uw beweerdde problemen met uw man reeds aan de gang waren, nog terugkeerde naar Ghana, wat opnieuw de ernst van uw beweerdde vrees teniet doet.

Wat betreft uw vrees voor uw man en zijn nieuwe vrouwen kan bijgevolg reeds worden opgemerkt dat het feit dat u blijkbaar meermaals naar Ghana terugkeerde in de periode dat uw beweerdde problemen met hen zich voordeden, deze vrees reeds danig ondermijnt. Immers, u verklaarde dat uw problemen ongeveer 9 à 10 jaar geleden begonnen (zie notities CGVS I, p. 5), dat uw man u sloeg, dat R. u aanviel en dat uw man u in de gevangenis wou hebben. U verklaart anderzijds dat u in 2015 naar Italië ging waarna u terugkeerde naar Ghana, dat u elke zes maanden naar Duitsland ging op vakantie, dat u naar Dubai ging omdat u daar een bedrijf heeft, telkens keerde u terug naar Ghana (zie notities CGVS I, p.19). Dat u telkens gewoon terugkeerde naar Ghana, waar u door uw man en diens nieuwe vrouwen mishandeld werd, is bijgevolg opmerkelijk te noemen. U later tijdens het eerste onderhoud geconfronteerd met het feit dat u bijna 10 jaar thuis -in uw moeilijke situatie- bleef, antwoordt u merkwaardig genoeg 'Ja, tot ik die pastoor ontmoette en daar weg kon.' (zie notities CGVS I, p.29).

Het tart toch wel de verbeelding dat u, die elke zes maanden naar Duitsland reisde, een bedrijf hebt in Dubai waar u heen ging, naar Italië reisde, nu plots insinueert dat u niet eerder weg kon. U verklaart trouwens ook dat u, wanneer u ruzie had met uw man, u soms bij vrienden ging logeren en er ging 'relaxen'. U kon dus wel degelijk weg. U verbleef dan meerdere weken bij vrienden die u opvingen bij hen. U had daardoor blijkbaar geen problemen met uw man, die u eigenlijk zelfs vroeg om uit zijn leven te verdwijnen (zie notities CGVS II, p. 13, 14). Hieruit blijkt dat uw beweerdde problemen met uw man in Ghana op te lossen waren door u elders te vestigen. U probeerde echter nooit om uit zijn leven weg te gaan omdat jullie samen kinderen en eigendommen hadden (zie notities CGVS II, p. 14), ondanks het advies van uw advocaat in Ghana om uit het huwelijk te stappen (zie notities CGVS II, p. 19).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u voor de DVZ toch een ander verhaal vertelde dan voor het CGVS. U verklaart immers voor de DVZ dat u in 2013 problemen had met uw man en R. en dat u **toen een relatie begon met de vader van uw dochter A.** U had dit ook aan uw kapster verteld. U zei aan uw kapster dat u iemand nieuw had die met u naar Europa wou gaan als alles fout liep (zie vragenlijst CGVS, ingevuld dd. 28/5/2019, nr.5). Voor het CGVS verklaart u echter dat u de vader van A. niet kent, dat u zwanger geraakte van A. toen u in de prostitutie zat (zie notities CGVS I, p. 10). U verklaart voor het CGVS ook dat u pas in 2015 aan uw kapster in Ghana uw problemen over de prostitutie vertelde (p. 24). Voor de DVZ zegt u dat uw kapster in 2014 al alles aan uw man vertelde (zie vragenlijst CGVS, ingevuld dd. 28/5/2019, nr.5).

Verder dient uw erg passieve houding benadrukt te worden betreffende het zoeken naar een oplossing voor uw familiale en huiselijke problemen. Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u een erg ondernemende en zelfstandige vrouw bent - u bezat reeds gronden en bouwde een woning voor u gehuwd was, u bezit meerdere bedrijven (zie notities CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 7, 8, 9)-, onderneemt u zeer weinig om de problemen met uw man en diens nieuwe vrouwen op te lossen in Ghana. Zo verklaarde u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS dat u nog contact had met uw man, jullie stuurden nog berichten en

spraken elkaar telefonisch. Gevraagd waarover jullie zoal spreken, blijkt dat jullie enkel over de kinderen praten en vragen hoe het gaat (zie notities CGVS I, p. 10). Indien u meent uw land van herkomst te moeten verlaten en nood te hebben aan internationale bescherming omwille van problemen met o.a. uw man, mag toch verondersteld worden dat u dergelijke gesprekken, die er blijkbaar vriendschappelijk aan toe gingen, toch zou aangrijpen om jullie relationele problemen in Ghana op te lossen. Dat u nalaat dat te doen, tast weer de ernst van uw beweerde problemen aan. Wanneer u verder gevraagd wordt of u reeds stappen hebt gezet om te scheiden van uw man, refereert u naar uw komst naar België. U voegt toe voor uw komst naar België geen stappen te hebben gezet om van uw man te scheiden. U verklaart dat uw familie met een scheiding akkoord zou moeten gaan, maar u legde de situatie nooit uit aan uw familie omdat u beschaamd (verlegen) bent. U sprak hen nooit over huiselijk geweld (zie notities CGVS I, p. 11-12, 16, CGVS II, p. 18). Ook tijdens het tweede onderhoud haalt u aan dat u eigenlijk beschaamd was over de situatie en u niet wou dat iemand het wist en u dus steeds terugkeerde naar uw man nadat u bij vrienden verbleef (zie notities CGVS II, p. 15). Er dient echter te worden opgemerkt dat indien u werkelijk dermate mishandeld werd door uw man van u - als zelfstandige en ondernemende vrouw - mag verwacht worden dat u uw schaamte voor de situatie opzij zet en in Ghana een duurzame oplossing zoekt alvorens internationale bescherming in te roepen. U lijkt eerder -uit schaamte - een mislukt huwelijk en uw buitenechtelijk kind te willen verstoppen voor uw omgeving in plaats van werkelijk nood te hebben aan internationale bescherming.

Dit blijkt trouwens ook uit het feit dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw manier van reizen naar Europa. U verklaart voor het CGVS dat u naar Europa reisde **zonder medeweten van uw man**, via een zekere C. die uw reis regelde (zie notities CGVS I, p. 33). Uit uw visumdossier blijkt echter dat uw man wel degelijk op de hoogte was van uw reis naar Duitsland, dat hij zelfs een 'letter of introduction & sponsorship' opstelde voor u en jullie dochters A. en A. en dat hij jullie aanvraag/ beroep ook met een brief ondersteunde toen jullie visa initieel geweigerd werden. Uw man was dus wel degelijk op de hoogte van uw vertrek en ondersteunde dat zelfs. Hij kwam zelfs ook naar Duitsland om het hotel te betalen, toen u hem liet weten dat jullie geld nodig hadden (zie notities CGVS I, p. 33). Ook later kwam uw man u nog opzoeken in België, u verklaart zo'n twee jaar geleden (zie notities CGVS I, p. 35). Jullie spraken echter niet over jullie thuissituatie. Opnieuw liet u na een oplossing te zoeken voor uw beweerde situatie in Ghana. Hij zou u gezegd hebben dat hij u terug thuis wil hebben, maar u verwijst naar het feit dat u nu een 'bastaardkind' hebt en dat u dat niet meer wil. Opnieuw lijkt het erop dat u de schande uit de weg wil gaan door zich in België te vestigen eerder dan vertrokken te zijn omwille van een vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U verklaart voor de DVZ en bevestigt tijdens uw eerste onderhoud voor het CGVS dat u in 2015 met F. reeds een jaar in Italië (Milaan) was (zie verklaring DVZ, nr. 33, CGVS I, p. 37). U verklaarde tijdens het tweede onderhoud dat het in Milaan was dat u voor F. moest werken (zie notities CGVS II, p. 22). In tegenstelling tot de DVZ verklaarde u voor het CGVS wel dat u, na een jaar in Italië, terugkeerde naar Ghana voor u naar België kwam met uw twee dochters in juli 2017 (zie notities CGVS I, p. 37). Er dient te worden opgemerkt dat u in juli 2017 reeds zwanger moet geweest zijn van A. (aangezien zij in november 2017 geboren is). U vroeg uw Schengenvisum aan op 07/06/2017. Wetende dat een gemiddelde zwangerschap 37 à 42 weken duurt kan ervan uitgegaan worden dat u in juni 2017 al meerdere maanden zwanger was, zelfs indien uw zwangerschap zou afwijken van het gemiddelde. Er kan echter ook vanuit gegaan worden dat u niet in Italië zwanger werd toen u daar in de prostitutie zou hebben moeten werken, omdat u daar sinds 2015 maar een jaar verbleef en uw zwangerschap niet kan dateren van 2016. Opnieuw doet dit vermoeden dat u Ghana eigenlijk wou verlaten om de schande van een buitenechtelijk kind uit de weg te gaan. U geeft zelf ook aan dat u inderdaad beschuldigd wordt van ontrouw in Ghana, maar dat u aan uw kinderen probeert te zeggen dat het niet de waarheid is (zie notities CGVS II, p. 6).

Uw verklaringen dat u trouwens problemen had met de twee andere vrouwen van uw man die hij in 2011-2012 meebracht (zie notities CGVS I, p. 5), blijken ook al niet te kloppen. Immers, tijdens het tweede onderhoud blijkt plots dat H., die u nochtans vernoemde als één van de vrouwen die uw man meebracht in 2011-2012, pas ten tonele verscheen nadat u in België van A. bent bevallen (zie notities CGVS II, p. 11).

Wat heel uw verhaal over uw relationele problemen - en vooral over de ware toedracht ervan - echter helemaal onderuit haalt is het feit dat u voor de DVZ nergens enige melding maakte van een gedwongen prostitutie. Integendeel, u verklaart er dat u in Ghana in 2013 nadat de problemen met uw man ontstaan waren, zelf een andere partner had, de vader van A., die met u naar Europa wou gaan. U verklaart naast de relationele problemen met uw man en zijn vrouwen, geen andere problemen te hebben gehad (zie vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ). U gevraagd waarom u dit niet vermeldde, zegt u dat het u niet gevraagd werd en dat u verlegen was (zie notities CGVS I, p. 37). Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt echter dat uw buitenechtelijk kind en uw beweerde gedwongen prostitutie plots essentiële elementen zijn in uw asielrelaas. U had ook al een procedure bij Payoke doorlopen. Er mocht dus van u verwacht

worden dat u deze problemen zou hebben vermeld bij de DVZ als reden voor uw verzoek tot internationale bescherming. Dat u naliel dit te doen, tast de geloofwaardigheid van uw algehele verklaringen verder aan.

Dit wordt trouwens nog bevestigd door de verdere ongeloofwaardige verklaringen die u aflegt over uw beweerd gedwongen prostitutie. Zo beweert u enerzijds dat u zwanger werd van uw dochter A. toen u in de prostitutie zat en u dus niet weet wie de vader is (zie notities CGVS I, p. 10) en anderzijds dat u sinds 2013 een relatie had met de vader van A. (zie vragenlijst CGVS ingevuld door DVZ). Verder verklaarde u dat het een zekere Pastoor C./C./C. P. was die uw reis naar Duitsland regelde en u overdroeg aan F. waarna u naar België kwam (zie notities CGVS I, p. 19, 28, 33, CGVS II, p.21). U verklaart dat het C. was die al uw documenten regelde en dat u zonder medeweten van uw man naar Duitsland reisde (zie notities CGVS I, p. 19,28, 33). Zoals hierboven al werd uiteengezet en zoals blijkt uit uw visumdossier bent u echter gewoon met het medeweten van uw man naar Duitsland gereisd en is er geen enkele aanwijzing om aan te nemen dat u deze keer - na meerdere andere keren - via mensensmokkel met het oog op prostitutie naar Europa zou zijn gereisd. Vervolgens verklaarde u voor de DVZ dat u 400 euro betaalde voor het visum en ongeveer 1.000 euro voor het ticket, dat u dan niet gebruikte omdat uw toenmalige vriend een nieuw ticket voor u kocht. U verklaart niets over een smokkelaar of tussenpersoon die uw reis zou geregeld hebben (zie verklaring DVZ, nr. 30). Voor het CGVS verklaarde u eerst eveneens dat u betaalde voor het visum, om vervolgens echter te ontkennen dat u betaalde voor het visum en uitdrukkelijk te stellen dat dat betaald werd door anderen. U kan zich plots ook niet meer herinneren dat er een nieuw ticket moest aangeschaft worden (zie notities CGVS I, p. 20, 22). Pas voor het CGVS legt u verklaringen af waaruit moet blijken dat u via een smokkelaar naar België zou gereisd zijn. Uit uw visumdossier blijkt echter dat het gewoon uw echtgenoot was die u en uw dochters ondersteund heeft om uw visum voor Duitsland te verkrijgen. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat u in 2017 een 42- jarige, zwangere vrouw was, die reisde met haar 2 dochters, die financieel onafhankelijk was en gewoon was te reizen, waardoor u niet echt behoort tot het profiel van slachtoffers dat mensensmokkelaars beogen met het oog op prostitutie. De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw gedwongen prostitutie blijken trouwens ook uit het gemak waarmee u blijkbaar aan F. kon ontkomen. Jullie gingen naar een plek om uw baby te laten aborteren in Gent maar u ging gewoon weg en u hoorde daarna niets meer van hem, tenzij een gerucht dat hij overleden zou zijn (zie notities CGVS II, p. 23-24). Ook over de man die uw reis zou geregeld hebben en u zou hebben overgedragen aan F., C.P., hebt u niets meer vernomen (zie notities CGVS II, p. 25). Uw verklaringen over een gedwongen prostitutie in België zijn bijgevolg allesbehalve consistent. Dat u gedurende een jaar (van 1/3/2018 tot 14/3/2019) in begeleiding was bij Payoke (zie attest dd. 15/10/2021) wijzigt hier niets aan. Uw verblijfsvergunning werd op 27/6/2018 (drie maanden na uw aanmelding) slechts verlengd tot 13/9/2018, at erop wijst dat uw medewerking of aandeel in het kader van procedure voor slachtoffers van mensenhandel beperkt was. Een begeleiding door de diensten van Payoke is op zich geen bewijs dat u ook daadwerkelijk een slachtoffer van mensenhandel bent/was.

Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS haalt u terloops aan 8 à 9 jaar geleden, toen u er op zoek was naar uw moeder, ontvoerd te zijn in Nigeria (zie notities CGVS I, p. 32). U weet niet wie u ontvoerde. U verklaarde het niet bij de DVZ vermeld te hebben omdat u het steeds vergeet (zie notities CGVS I, p. 36). Tijdens het tweede onderhoud verklaart u dat u bevrijd werd door een soldaat en dat u over deze zaak niets meer hoorde (zie notities CGVS II, p. 26). Aangezien u het voorval steeds vergeet en u er niets meer van hoorde, kan geconcludeerd worden dat dit niet meer actueel is en dat ook dit actueel geen vervolging of ernstige schade uitmaakt.

U haalde ook aan tweemaal het slachtoffer geweest te zijn van een carjacking in Ghana (zie notities CGVS I, p. 16). U linkt deze carjackings aan de problemen met uw man, maar zoals hierboven reeds werd opgemerkt kan u deze problemen niet aannemelijk maken. Uw uitleg over hoe u deze carjackings linkt aan uw man is uiterst onsamenhangend (zie notities CGVS I, p. 16). Later verduidelijkt u dat uw auto's gestolen werden en dat u hiervan aangifte deed bij de politie en dat u geloofde dat het gedaan werd door R. (zie notities CGVS II, p. 17). U hebt echter geen concrete aanwijzing dat deze carjackings u persoonlijk viseerden of iets anders waren dan diefstal van uw voertuig.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat u het niet aannemelijk hebt gemaakt een vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen in Ghana.

De documenten die u voorlegde in het kader van uw verzoek, wijzigen hier niets aan. Het attest van Payoke werd hierboven reeds besproken. De twee attesten van psychologen verwijzen naar seksueel geweld en een traumatische geschiedenis. Vooreerst kan hierover worden opgemerkt dat een psycholoog weliswaar kan vaststellen dat u aan de criteria voor een diagnose voldoet, doch zich hiervoor grotendeels baseert op uw verklaringen. Dergelijke attest tonen de waarachtigheid van de vervolging niet aan, gezien ook de psycholoog enkel op de verklaringen steunt zoals deze werden medegedeeld, zonder enig

onderzoek te voeren naar de waarachtigheid of gegrondheid van de verklaringen van de patiënt over een eventuele vervolging.

Wat betreft de verklaring van het OCMW van Antwerpen en uw attest van immatriculatie kan worden opgemerkt dat deze documenten enkel betrekking hebben op uw administratieve toestand in België voor uw verzoek om internationale bescherming. Uw kiezerskaart, Ghanees paspoort en het paspoort van uw dochter bevatten identiteitsgegevens waaraan in deze beslissing niet worden getwijfeld. Wat betreft de geboorteakte van uw dochter A. kan worden opgemerkt dat, buiten de anomalie aangaande uw identiteit, dit document verder op zich niets bijbrengt bij uw relaas.

Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van de persoonlijke onderhouden. Op 12 oktober 2021 en op 2 februari 2022 werden de respectievelijke kopies van de notities u opgestuurd. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van de persoonlijke onderhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5, 49 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van “de motiveringsvereiste” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar middel:

“Dat de verzoeker zal aantonen dat de aangevochten beslissing artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schendt, dat de motivatie van de beslissing gebrekkig is, onjuist, onvoldoende en dat door deze beslissing te nemen, het Commissariaat generaal een machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en in de zin van subsidiaire bescherming die verzoeker naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken. Dat de verzoeker zal eveneens aantonen dat door de bestreden beslissing te nemen, het Commissariaat een manifeste beoordelingsfout heeft begaan, het principe van goede administratie heeft geschonden alsmede het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht en dat het dus ten onrechte is dat het Commissariaat generaal verzoeker niet heeft erkend als vluchteling noch de subsidiaire bescherming heeft toegekend.

Dat artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 49 van de vreemdelingenwet geschonden zijn daar de bestreden beslissing deze bepalingen niet getoetst heeft aan de situatie van de verzoekende partij en de bestreden beslissing niet gemotiveerd blijkt te zijn en ten onrechte geen vluchtelingstatuut werd verleend.

Dat artikel 62 van de vreemdelingenwet oplegt dat de beslissing gemotiveerd dient te zijn. Dat artikel 2 en 3 van de formele motiveringswet de motivering van de administratieve beslissing opleggen. Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking vat het publiek recht in het privaat recht, Gent Mys & Breech, 1997, 246). Dat de beslissing zowel formeel als materieel dient gemotiveerd te zijn. Dat vage, duistere of niet ter zake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67 71). Dat een algemeen rechtsbeginsel oplegt dat administratieve beslissingen dienen gemotiveerd te zijn.

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal

instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., " De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29). Dat het al te strikt toepassen van voormelde regelen die het statuut inhoudelijk omschrijven deze regelen kennelijk inhoudelijk geschonden worden. Dat zelfs "onjuiste verklaringen" zelfs niet zouden leiden tot ongegrondheid (H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de Réfugié, H.C.R., Genève, 1992, nr. 199, p. 52). Dat zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals voorliggen bepalend blijven teneinde iemand tot vluchteling te erkennen (Cfr. Voltallige Tweede Kamer Vaste Beroepscommissie, dd. 14 maart 2000 in de zaak VB/98/01195.RA8200). Dat zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals voorliggen bepalende blijven teneinde iemand tot vluchteling te erkennen (Cfr. Voltallige Tweede Kamer Vaste Beroepscommissie, dd. 14 maart 2000 in de zaak VB/98/01195.RA8200), zodat mogelijke onwaarheden niet kunnen worden weerhouden. Dat de Vaste beroepscommissie zelfs oordeelde dat het verzwijgen van een asielaanvraag gecombineerd met het gebruik van een vals stuk gebruikt teneinde de asielaanvraag te verbergen geen beletsel is voor erkenning tot politiek vluchteling (Vaste Beroepscommissie 1 maart 2005 nr. 04 01730/E560; Vaste Beroepscommissie 10 mei 2005 nr. 05 0096/E573 ;). Dat de beslissing van de Vaste Beroepscommissie dd. 6 december 2005 in de zaak 04 15061F2227/cd een zelfde oordeel inhield wat betreft het verzwijgen van een asielaanvraag. Dat hier de erkenning als politiek vluchteling gebeurde zelfs nadat voormelde feiten afdoende werden bewezen. Dat hieruit volgt dat de gevolgtrekkingen van de Commissaris Generaal in ieder geval niet afdoende kunnen zijn ten einde de erkenning te weigeren Dat de onjuiste toepassing van voormelde regels verder in detail wordt besproken

Dat wordt voorgehouden :

[...]

Er dient opgemerkt te worden dat er blijkbaar meerdere attesten zijn, waaronder één van een universitair ziekenhuis. Het laatste attest daterende van 2019 en thans neergelegd werd in ieder geval opgesteld nadat er blijkbaar al een geruime tijd van behandeling was.

Het is een kringredenering om te gaan stellen dat verzoekende partij, wanneer zij toch tegen heug en meug doorgaat met een verhoor, dit noodzakelijk dient in te houden dat zij in staat is te worden verhoord. Op dit vlak is er in principe een onderzoeksplicht van het CGVS. Op dit vlak legt e verzoekende partij nog een aantal bijkomende documenten neer. Uit de inhoud van een verhoor kan men uiteraard zelf afleiden dat de verzoekende partij niet in staat is geweest haar rechten voldoende uit te oefenen.

Als men aanneemt dat verzoekende partij een verhoor vermag af te leggen en in praktijk blijkt dat er al te veel problemen zijn is dit een ernstige tegenindicatie.

Op dit punt lijkt de gehele beslissing niet te kunnen worden gegrond.

Dat wordt voorgehouden :

"[...]

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het feit dat zij eerst van geen hout peilen wist te maken en van niet beter wist en niet in staat was om iets te ondernemen dat aan de haak zou hangen. Eerst was zij als slachtoffer van mensenhandel gaan aankloppen bij Payoke, hetgeen haar niet ten kwade kan geduid worden, vermits dit de meest specifieke weg is om papieren in een dergelijke situatie te verkrijgen. Verder wordt ook geen rekening te houden dat zijn gedurende twee periodes in België was. En dat pas na de terugkeer naar Ghana de dam van het hek

Er wordt voorgehouden : "[...]

Uit de geboorteakte zelf blijkt dat zij niet verantwoordelijk is voor de aangifte van de geboorte nu dit gebeurt is door het ziekenhuis, wellicht op instigatie van de de persoon bij wie zij verbleef. In ieder geval stelt zij uitdrukkelijk dat zij geen aangifte heeft gedaan en dacht dat dit voormelde persoon was.

Er wordt voorgehouden : [...]

Dat het misleiden van overheid hier onterecht als een noodzakelijk motief wordt opgevoerd, hetgeen niet het geval is, zodat de beslissing niet kan gemotiveerd zijn.

Er wordt voorgehouden [...]

Dat aanvankelijk zij aangenomen heeft dat het probleem onder controle was. Dat evenwel gelet op het verraad van de kapster het hek helemaal van de dam Ook op dit punt lijkt de beslissing niet gemotiveerd. Uiteindelijk zijn de feiten dat zij meerdere keren naar vanuit Ghana is vertrokken en dat in die zin de verklaringen elkaar aanvullen. Er is inderdaad een vertrek in 2015 uit Ghana naar Duitsland.

Vervolgens is er een terugkeer naar Ghana , om vervolgens weer visa te vragen om daar weg te raken . Daarvoor waren er wel degelijk problemen met haar man, die zo altijd op inventieve wijze heeft kunnen ontwijken door onder meer naar het buitenland te vertrekken. Het moment dat mijnheer ter ore kwam dat er een buitenechtelijk kind met een bijzondere geschiedenis in het spel was, brak voor haar een erg verschrikkelijke hel op aarde aan.

Er wordt voorgehouden [...]

Voor het buitenechtelijk kind in het spel kwam, heeft zij steeds gepoogd het probleem weliswaar tijdelijk te vermijden, hetgeen tot dan voldoende effectief is gebleken. Het komt hier op dat zij eigenlijk de oplossing heeft kunnen kiezen die best aanleunt bij het intern vluchtalternatief, zij het dat in casu er ook gebruik werd gemaakt van een tijdelijk buitenlands vluchtalternatief. De vreemdelingenwet legt juist op dat men eerst poogt het probleem beheersbaar te houden, hetgeen zij gedaan heeft. De drempel bij Ghanese vrouwen ligt blijkbaar veel hoger dan men blijkbaar in het westen kan bevroeden. Ook op dit punt is de beslissing niet gemotiveerd.

Er wordt voorgehouden : [...]

De verklaringen bij DVZ zijn vroeger afgelegd namelijk al in 2019, periode waar zij overeenkomstig de reeds neergelegde attesten ernstige psychologische problemen had, dan voor het CGVS. In die zin lijkt het niet aan de orde op basis van de verklaringen bij DVZ vergelijkingen te gaan maken nu de coherentie en het aansluiten van de verklaring al te zwak waren.

Wat betreft de chronologie wordt verwezen naar de bespreking van de feiten.. Het was voor haar blijkbaar niet mogelijk om een niet echt eenvoudige feitenopvolging op bepaalde momenten nauwkeurig weer te geven. Uiteindelijk gaat het om opeenvolgende feiten.

Er waren inderdaad reeds voor het buitenechtelijke kind problemen met R. en haar man. Daarop is zij terug vertrokken naar Europa.

Er wordt een relatie begonnen. Daarna werd zij in de prostitutie gedwongen en raakte zij zwanger.

De kapster zegde dat zij naar Europa wilde trekken, waarop verzoekende partij haar wedervaren heeft verteld. Dit was de aanleiding van de nog grotere problemen.

Er wordt voorgehouden : [...]

Er wordt terug verwezen naar de omschrijving van de feiten. Zelfs wanneer men aanneemt dat de terugkeer naar Ghana na prostitutie en/of een buitenechtelijk kind de (hoof)vervolgung zou uitmaken, dan nog volstaat het niet om te stellen dat de echtelijke moeilijkheden geen vervolgingsgrond kunnen opleveren. Zoals gesteld waren er al echtelijke moeilijkheden die zij op handige wijze wist te ontlopen, dit totdat zij terugkeerde met een buitenechtelijk kind geboren in een prostitutiecontext. In ieder geval was er een glas en geen druppel die duidelijk de emmer heeft doen overlopen. De beslissing is onvoldoende gemotiveerd.

Er wordt voorgehouden : [...]

Er wordt verwezen naar de uiteenzetting van de feiten. Ontrouw en een buitenechtelijk kind zijn inderdaad het glas dat de emmer doet overlopen, daar waar dergelijke problemen reeds op zichzelf kunnen volstaan. Wanneer verzoekende partij de echtelijke moeilijkheden te zwaar zou inschatten kan dat niet ten kwade geduid worden, haar leven was immers voldoende vergald. Ook op dit punt is de beslissing onvoldoende gemotiveerd.

Er wordt voorgehouden : [...]

Verzoekende partij heeft zich gewoon vergist van datering, daar waar een context van veelwijverij niet van die aard is om makkelijk en nauwkeurig feiten te vertellen, zeker gelet op de toestand van de verzoekende partij, zodat de beslissing niet kan gemotiveerd zijn

Er wordt voorgehouden [...]

Het is duidelijk dat verzoekende partij in het eerste verhoor niet in staat was om te gaan spreken over prostitutie, daar waar de gevolgen hiervan juist de echtelijke problemen hebben doen escaleren. Op dit punt vullen de verklaringen elkaar aan. Het is algemeen gekend dat men over bepaalde problemen als vrouw nu éénmaal totaal niet wenst te praten, zeker en vast direkt niet. Op dit punt is de beslissing niet gemotiveerd. Het aangeven dat een kind uit een min of meer vaste relatie komt is een leugen geweest waardoor voor haar het leven dragelijk werd. Zo maat gaan toegeven dat een kin verwekt wordt door een van de zwart-huidige cliënt valt moeilijk te bekennen. Dit stookt met het feit dat zij een abortus opgedrongen werd. Ook op dit punt is de beslissing niet gemotiveerd.

Er wordt voorgehouden : [...]

Hier is het zo dat verzoekende partij zich vergist heeft gelet op haar toestand en de eerder complexe feiten. De verklaringen vullen elkaar aan. Als men vlucht lijkt het logische niet de geëigende reiskanalen te gebruiken. De beslissing is niet gemotiveerd.

Er wordt voorgehouden : [...]

Dat hier de datering niet klopt. En twee reizen, laatste en een vorige door elkaar gehaald worden. Men mag ook niet vergeten dat het beoogd slachtoffer hier gekend was door de dader. Dat zij in tegenstelling tot wat beweert wordt niet financieel onafhankelijk was op het moment van de laatste reis.

-De zaak was van beide echtelieden

-De woning was van de huwgemeenschap

-Aan de gronden kon zij niet.

Alles werd in het land van herkomst door de echtgenoot genomen.

Dat wordt voorgehouden : [...]

Dat niet kan worden bevroed waarom zij nog iets zou moeten vernemen hebben van "Cofie".

Het lijkt er op dat F. een manier gevonden had om wat geld te verdienen, zij het minder grof geld dan met jongere meisjes kon worden verdiend. Het feit dat men al kinderen zou hebben belet niet dat men aan prostitutie doet, denken we maar aan de vroegere mediafiguur bij uitstek in de branche "Hot Marijke" Het is zeker mogelijk dat verzoekende partij ontsnapt is en dat zij vermocht uit de handen van de mensessmokkelaar te komen. Zij werd als 42 jarige aangeboden aan een hoofdzakelijk mannelijk publiek van zwarte huiskleur dat blijkbaar niet veel geld veil had om aan diens trekken te komen. In die zin is het ook duidelijk dat deze vorm van prostitutie minder georganiseerd was en ook minder vermocht op te brengen. Ook op dit punt lijkt de beslissing niet gemotiveerd.

Er wordt voorgehouden : [...]

Het probleem was dat de mensessmokkelaar niet werd gevonden, hetgeen niet verwondelijk was nu het een minder professioneel georganiseerde prostitutie betrof en gelet op tijdsverloop.

Er wordt voorgehouden : [...]

Hier lijkt de beslissing juist te zin.

Er wordt voorgehouden : [...]

Het is geen onlogische onderstelling een en ander te koppelen, zij het dat één en ander bewijzen of aannemelijk maken veel moeilijker is.

Er wordt voorgehouden : [...]

Een attest van een psycholoog dient altijd op verklaringen te berusten, waarvan een vakman weliswaar direkt een ongeloofwaardige verklaring er kan uithalen Bovendien zijn er bevindingen die gebeurt zijn naar aanleiding van een soort expertise en is er een Universitair ziekenhuis in het spel. Moet men een psycholoog meenemen naar de feiten; dit zou trouwens gelet op bepaalde regels niet kunnen als men in de rechtspraak blijkbaar geen foto's aanvaard van seksuele handelingen dan zou men ook geen psycholoog mogen meedoen. Er liggen thans verschillende attesten voor.

Er wordt voorgehouden : "[...]"

De geboorteakte werd besproken, daar waar overige stukken er op wijzen dat er via de geëigende manier gepoogd werd aan papieren te raken.

Er wordt voorgehouden : [...]

Gelet op de rechten van verdediging en de devolutieve werking van het beroep, vermag men niet aannemen dat de feiten definitief vastliggen. Zo men artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet zo toepast dan houdt dit een schending in van het gelijkheidsbeginsel, de rechten van verdediging, juncto de devolutieve werking van het hoger beroep.

[...]"

2.2. Verzoekster voegt ter ondersteuning van haar verzoekschrift volgende stukken toe: de geboorteakte van haar dochter A.A.-S. en een psychologisch verslag van klinisch psychologe A.W. dd. 5 maart 2019.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale

bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van

de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekster op de motieven uit, houdt in dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X)

3.4. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden als vluchteling kan worden erkend. Artikel 49 van de Vreemdelingenwet bepaalt wie als vluchteling wordt beschouwd en handelt over de termijnen waarbinnen deze status kan worden opgeheven of ingetrokken. Het betreffen dus algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, dan wel procedurele aspecten inzake de verblijfstitel vastleggen, doch in geen geval een automatisme inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel, dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar haar herkomstland te worden gedood enerzijds door haar man en zijn vrouwen R. en H. en anderzijds door de groep mensenhandelaars van C.P. en F. Voor de verdere samenvatting van de vluchtmotieven van verzoekster verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekster.

4.1.2. De Raad wijst erop dat verzoekster in haar verzoekschrift bevestigt dat zij actueel geen vrees voor vervolging of ernstige schade koestert met betrekking tot de ontvoering in Nigeria. Er dringt zich derhalve geen onderzoek van deze vrees op.

4.1.3. Verzoekster heeft ter staving van haar verzoek om internationale bescherming volgende bewijsstukken overgemaakt:

- een attest dd. 15 oktober 2021 van de vzw Payoke, betreffende de begeleiding in het kader van de procedure voor slachtoffers van mensenhandel;
- een attest van immatriculatie geldig van 1 maart 2018 tot en met 14 maart 2019;
- een psychologisch attest dd. 27 februari 2018;
- een psychologisch attest dd. 16 augustus 2018;
- een verklaring van het OCWM van Antwerpen inzake het ontvangen leefloon;
- verzoeksters originele kieskaart;
- een kopie van enkele pagina's uit verzoeksters paspoort;
- een kopie van enkele pagina's uit het paspoort van verzoeksters dochter A.A.E.A.;
- een kopie van de geboorteakte van verzoeksters dochter A.A.-S.

4.1.3. Wat betreft de kopieën uit de paspoorten, de geboorteakte van A.A.-S. en verzoeksters kieskaart, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden, waar hij stelt dat deze elementen louter identiteitsgegevens bevatten, die – m.u.v. de in de geboorteakte vastgestelde anomalie inzake verzoeksters identiteit – niet betwist worden. Ook het attest van immatriculatie en de verklaring van het OCMW bevatten enkel niet-betwiste administratieve gegevens.

4.1.4. Wat betreft het attest van de vzw Payoke, stelt de commissaris-generaal terecht dat een begeleiding door deze vzw nog niet inhoudt dat verzoekster daadwerkelijk een slachtoffer van mensenhandel is. Het attest stelt enkel dat verzoekster van 1 maart 2018 tot 14 maart 2019 werd begeleid door de diensten van Payoke, waarbij deze begeleiding kaderde in de procedure voor slachtoffers van mensenhandel. Het

attest doet geen enkele uitspraak over de omstandigheden waarin verzoekster zich heeft aangeboden als slachtoffer van mensenhandel, noch bevat het enige gegevens die de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas ondersteunen. Op heden is deze procedure ook afgesloten, zonder dat verzoekster formeel werd erkend als slachtoffer van mensenhandel.

4.1.5. Wat betreft psychologische toestand, heeft verzoekster twee attesten overgemaakt aan de commissaris-generaal. Tevens heeft zij bij huidig verzoekschrift een derde attest overgemaakt, daterend van 5 maart 2019. Deze psychologische attesten vermelden allen dat verzoekster lijdt aan een ernstig posttraumatisch stressstoornis, waarna een opsomming wordt verschaft van de criteria en symptomen van PTSS. Het attest van 16 augustus 2018 vermeldt dat verzoekster intensieve psychologische begeleiding krijgt en eveneens in opvolging is bij een psychiater. Er wordt aangegeven dat de therapie wordt verder gezet en dat wordt gewerkt rond trauma geschiedenis. Ook het meest recente attest van 5 maart 2019 maakt melding van een psychologische opvolging.

4.1.6. De Raad benadrukt vooreerst dat psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de mentale gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en van de mogelijke oorzaak ervan. Evenwel is een psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen zijn patiënt hem verklaart. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om het vluchtrelaas aannemelijk te maken. Zulke attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel. *In casu* stipt de Raad aan dat uit het voorgelegde psychologisch verslag niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten, nu blijkt dat de behandelende psycholoog zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van verzoekster en niet op een objectieve (medische) bron van informatie.

4.1.7. Dat verzoekster aan een posttraumatisch stresssyndroom lijdt, wordt niet betwist. Dit kan echter niet volstaan om aan te tonen dat zij nood heeft aan internationale bescherming. Zoals uiteengezet, geven de attesten geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoeksters psychologische problemen. Uit de attesten kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoeksters psychische problemen en de verklaarde vluchtmotieven. E kan niet worden uitgesloten dat er (ook) andere oorzaken zijn voor haar psychische problemen.

4.1.8. Gelet op wat voorafgaat, meent de Raad dat aan voormelde verslagen slechts een beperkte bewijskracht kan worden gegeven en dat deze stukken steeds moeten worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekster hierover. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen.

4.1.9. Omtrent de door verzoekster neergelegde attesten kan alleszins worden opgemerkt dat hierin als dusdanig niet wordt vastgesteld dat de psychologische problemen van die aard zijn dat verzoekster omwille van haar psychische problemen in de absolute onmogelijkheid verkeerde om de door haar beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen. Er kan uit dit verslag niet worden afgeleid dat verzoeksters cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Nergens in het verslag wordt *in concreto* en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond waar, op welke wijze of in welke mate de gezondheidsproblemen van verzoekster een deelname aan het persoonlijk onderhoud zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt. Er kan in deze ook worden opgemerkt dat verzoekster, naar aanleiding van de vragenlijst inzake procedure noden, werd gevraagd of er omstandigheden zijn die een impact zouden kunnen hebben op het verloop van het verzoek om internationale bescherming. Verzoekster heeft hier uitdrukkelijk "neen" op geantwoord (zie AD, "vragenlijst procedure noden" dd. 28 mei 2019, vraag 1).

4.1.10. De Raad merkt bovendien ook op dat verzoekster geen recente psychologische verslagen heeft overgemaakt. Het meest recente attest, dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd, dateert van 5 maart

2019. Dit attest dateert aldus van ruim twee jaar voor het tweede persoonlijk onderhoud en bijna drie jaar voor het eerste onderhoud. Het is derhalve niet geheel duidelijk in welke mate de psychologische problematiek van verzoekster nog actueel is. Gevraagd of zij nog door een psycholoog of dokter werd begeleid, verklaarde verzoekster dat zij gedurende een jaar voorafgaand aan het verzoek om internationale bescherming naar een psycholoog ging (zie NPO 1, p.25). Ter terechtzitting bevestigt verzoekster dat zij op heden niet langer door een geneesheer of psycholoog in behandeling is. Alleszins werd verzoeksters meermaals gevraagd of zij zich nog in staat voelde om het persoonlijk onderhoud verder te zetten. Verzoekster gaf weliswaar telkens aan dat zij zich niet goed voelde, omdat zij moe was vanwege haar nachtdienst op haar werk, doch dat zij het gesprek nog kon verderzetten (zie NPO 1, p. 13 en NPO 2, p. 3). Bovendien werden voldoende pauzes ingelast tijdens de gesprekken. De *protection officer* toonde verder begrip voor verzoeksters moeilijkheden om exacte data mee te delen, waarbij hij heeft aangegeven dat verzoekster haar verhaal mocht situeren aan de hand van de geboorte van haar kinderen. Door louter te benadrukken dat zij meerdere attesten heeft overgemaakt, waarvan één van een universitair ziekenhuis, toont verzoekster niet aan dat haar psychologische toestand haar niet toeliet om de gehoren te ondergaan. Er blijkt ook niet dat verzoekster “tegen heug en meug” is doorgegaan met haar onderhoud. Tijdens haar eerste onderhoud heeft verzoekster geen gewag gemaakt van problemen tijdens het onderhoud (zie NPO 1, p. 13). Ze gaf halverwege het onderhoud enkel aan dat ze moe was, omdat ze rechtstreeks van haar werk kwam. Tijdens haar tweede gehoor stelde verzoekster aan het begin van het onderhoud weliswaar dat ze zich niet helemaal goed voelde, opnieuw vanwege haar nachtdienst, doch dat ze de tijd heeft gekregen om te rusten toen ze aan het wachten was (zie NPO, 1, p. 3). Uit niets blijkt dat verzoekster onder druk werd gezet door de *protection officer* om alsnog deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. In tegenstelling tot wat zij voorhoudt, blijkt uit de inhoud van de gehoren ook niet zonder meer dat zij niet in staat is geweest haar rechten voldoende uit te oefenen. In het bijzonder wat het eerste persoonlijk onderhoud betreft, kan worden opgemerkt dat het onderhoud op sommige punten weliswaar enigszins warrig overkomt, doch de *protection officer* heeft verzoekster hierop attent gemaakt en haar verzocht duidelijker te zijn (zie NPO, p. 23-24). Verzoekster werd ook zowel tijdens het eerste als tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bijgestaan door een advocaat en tijdens het tweede persoonlijk onderhoud ook door een tolk Twi. Uit het geheel der omstandigheden blijkt niet dat verzoekster tijdens haar persoonlijke onderhouden niet in staat is geweest haar rechten voldoende uit te oefenen.

4.1.11. Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Dat de voorgelegde documenten een beperkte bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoeksters verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.1.7. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees ten overstaan van enerzijds haar man en diens vrouwen en anderzijds het mensensmokkelnetwerk van C.P. en F. aannemelijk te maken, op grond van volgende overwegingen:

- (a) verzoekster diende haar verzoek om internationale bescherming zeer laattijdig in, waarbij zij reeds in België aankwam in november 2016 (verklaringen DVZ) dan wel augustus 2017 (verklaringen CGVS) en het verzoek slechts werd ingediend op 13 maart 2019;
- (b) verzoekster heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden, enerzijds door een andere identiteit te gebruiken bij de geboorteakte van haar dochter A.A.-S. en het doelbewust weggooien van haar Ghanese paspoort;
- (c) verzoekster kwam in 2015 Europa binnen, d.i. op het moment dat zij reeds problemen kende met haar man en diens vrouwen, ging geregeld op vakantie naar Duitsland en reisde naar Dubai, doch keerde telkens vrijwillig terug naar Ghana;
- (d) verzoekster kon in het verleden haar echtelijke problemen vermijden door zich tijdelijk bij vrienden te vestigen, om daar tot rust komen;
- (e) er is sprake van tegenstrijdige verklaringen, afgelegd bij DVZ en het CGVS, waarbij verzoekster bij DVZ verklaarde dat zij in 2013 een relatie kreeg met de vader van A. A.-S. en verzoekster bij het CGVS

verklaarde dat zij de vader van het kind A.A.-S. niet kent, dat werd verwekt toen zij in de gedwongen prostitutie zat;

(f) verzoekster – die een ondernemende vrouw blijkt te zijn – stelt een passieve houding tentoon betreffende het zoeken naar een oplossing voor de familiale en huiselijke problemen, waarbij zij op heden nog steeds contact heeft met haar echtgenoot, doch deze momenten niet aangrijpt om te trachten de problemen te bespreken, waarbij zij geen stappen onderneemt om uit het echt te scheiden en het niet aannemelijk is dat verzoekster haar verlegenheid en schaamte niet zou kunnen overwinnen om bescherming te zoeken;

(g) verzoeksters verklaringen over haar vertrek uit Ghana, met name dat dit voor haar werd geregeld door C.P. en dit zonder medeweten van haar echtgenoot, stroken niet met de gegevens van verzoeksters visumdossier;

(h) verzoeksters verklaringen over de omstandigheden van haar zwangerschap, met name dat zij zwanger werd gedurende de periode dat zij in de gedwongen prostitutie zat, komen niet overeen met haar zwangerschapstermijn en haar vertrek uit Ghana;

(i) verzoekster legt wisselende verklaringen af omtrent het tijdstip waarop de vrouw H. in haar leven kwam;

(j) verzoekster heeft bij DVZ geen enkele melding gemaakt van de gedwongen prostitutie en de omstandigheid dat het kind A.A.-S. ten gevolge hiervan werd verwekt, terwijl deze elementen bij het CGVS plots essentiële onderdelen van het vluchtrelaas blijken;

(k) verzoeksters verklaringen omtrent de gedwongen prostitutie zijn niet geloofwaardig, waarbij zij niet het gebruikelijke profiel van een slachtoffer van mensenhandel heeft en het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoekster zonder meer kon wegwandelen van F., zonder nog iets van hem of C.P. te horen;

(h) verzoekster werd tweemaal het slachtoffer van een carjacking in Ghana, waarbij zij gelooft dat de vrouw R. hierachter zit, doch zijn er geen concrete aanwijzingen dat verzoekster met deze carjackings persoonlijk werd gevisieerd of dat ze iets anders waren dan een gewone diefstal.

4.1.8. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.9. De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.10. De Raad wijst erop dat verzoekster in haar verzoekschrift de geboorte van haar dochter A.(A.-S.) vooruitschuift als de hoofdreden van haar definitieve vlucht uit Ghana. Zo stelt zij immers dat zij aanvankelijk aangenomen heeft dat het probleem met haar echtgenoot onder controle was en dat zij tijdelijke problemen met haar echtgenoot telkens inventief kon ontwijken door een tijdje naar het buitenland te trekken of bij vrienden te verblijven, doch dat de hel op aarde voor haar begon van zodra haar echtgenoot door verzoeksters kapster op de hoogte werd gebracht van het buitenechtelijk kind A.(A.-S.) met een bijzondere geschiedenis, nl. de prostitutie.

4.1.11. Wat betreft het kind A. (A.-S.) blijkt uit de door verzoekster gevoegde geboorteakte, dat het kind is geboren op 26 november 2017 te Gent. Uitgaande van de redelijk te verwachten duur van een zwangerschap, was verzoekster derhalve minstens begin 2017 reeds zwanger van A. (A.-S.). Deze objectieve informatie aangaande de leeftijd van het kind A. (A.-S.) in acht genomen, kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, enkel vaststellen dat verzoeksters verklaringen omtrent de omstandigheden van de geboorte van haar kind in de prostitutiecontext – en de daaruit voortvloeiende consequenties op het vlak van haar vluchtrelaas – op fundamentele punten worden gekenmerkt door tegenstrijdigheden en inconsistenties.

4.1.12. Vooreerst stelde de commissaris-generaal terecht vast dat *“u voor de DVZ nergens enige melding maakte van een gedwongen prostitutie. Integendeel, u verklaart er dat u in Ghana in 2013 nadat de problemen met uw man ontstaan waren, zelf een andere partner had, de vader van A., die met u naar Europa wou gaan. U verklaart naast de relationele problemen met uw man en zijn vrouwen, geen andere problemen te hebben gehad (zie vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ). U gevraagd waarom u dit niet vermeldde, zegt u dat het u niet gevraagd werd en dat u verlegen was (zie notities CGVS I, p. 37). Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt echter dat uw buitenechtelijk kind en uw beweerde gedwongen prostitutie plots essentiële elementen zijn in uw asielrelaas. U had ook al een procedure bij Payoke doorlopen. Er mocht dus van u verwacht worden dat u deze problemen zou hebben vermeld bij de DVZ als reden voor uw verzoek tot internationale bescherming. Dat u naliet dit te doen, tast de geloofwaardigheid van uw algehele verklaringen verder aan.”* Verzoekster stelt dat zij in haar eerste

gehoor niet in staat was om over de gedwongen prostitutie te praten, waarbij het voorhouden dat het kind A. (A.-S.) uit een min of meer vaste relatie kwam een leugen was om het leven draaglijker te maken. In deze dient de Raad evenwel te benadrukken dat van een persoon die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van de geopperde onmogelijkheid om terug te keren naar haar land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst van DVZ niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij coherente verklaringen aflegt en dat zij minstens de essentiële elementen van haar vluchtrelaas weergeeft, wat de gedwongen prostitutie is. Dat deze prostitutie een moeilijk onderwerp voor verzoekster uitmaakt, impliceert in beginsel niet dat van verzoekster niet langer zou kunnen worden verwacht dat zij van in het begin de Belgische autoriteiten in vertrouwen neemt en haar volledig vluchtrelaas schetst. Dit geldt temeer daar verzoekster reeds voorafgaand aan haar beschermingsverzoek stappen had ondernomen om haar situatie kenbaar te maken bij de Belgische autoriteiten, met name middels de procedure van slachtoffers van mensenhandel. In de omstandigheid dat verzoekster in het verleden aldus de Belgische autoriteiten reeds heeft ingelicht over haar voorgehouden prostitutieverhaal, mocht worden verwacht dat verzoekster dit ook in het kader van haar verzoek om internationale bescherming vanaf het begin zou meedelen. Dat zij dit niet heeft gedaan, ondergraaft de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

4.1.13. Bovendien kan de Raad ook niet anders dan vaststellen dat de verdere verklaringen over de prostitutie en de geboorte van het kind A. (A.-S.) tevens worden gekenmerkt door veelvuldige en fundamentele inconsistenties. Ten overstaan van de DVZ verklaarde verzoekster immers dat zij haar kapster E. had verteld dat zij iemand nieuw had leren kennen – de vader van haar dochter A. (A.-S.) – met wie zij naar Europa zou gaan als alles fout liep. De kapster zou dit aan verzoekster echtgenoot A. hebben doorverteld, waarna laatstgenoemde verzoekster heeft aangegeven bij de politie. Dit alles gebeurde in 2014, m.a.w. alvorens verzoekster voor de eerste keer naar België kwam (zie AD, “vragenlijst DVZ”, p. 2, vraag 5). Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud, verklaarde verzoekster dan weer dat haar kapster wilde trouwen, waarop verzoekster haar besloot te vertellen dat zij wist wat het huwelijk was en dat zij nooit meer zou trouwen. Even later voegt zij hieraan toe dat zij haar kapster tevens inlichtte over de gedwongen prostitutie en wat er met haar is gebeurd in Europa. Verzoekster stelde eerst dat haar gesprek met haar kapster werd opgenomen door mensen die werden ingehuurd door haar echtgenoot en vervolgens dat haar kapster het gesprek heeft doorverteld aan haar echtgenoot. Verzoekster stelde ook hier dat de conversatie met haar kapster plaatsvond in 2015, aldus alvorens zij een eerste maal naar België kwam (zie NPO 2, p. 30). Tijdens haar tweede gehoor herhaalt verzoekster dat zij haar kapster heeft ingelicht over haar huiselijke problemen en de gedwongen prostitutie in Europa, ditmaal stelt zij evenwel dat zij dit tegen haar kapster heeft verteld omdat laatstgenoemde voornemens was om naar Europa te komen.

4.1.14. Een fundamentele vaststelling in gans de verklaringen van verzoekster omtrent het gesprek met haar kapster, betreft het gegeven dat de door verzoekster veelvuldig geschetste tijdlijn geenszins valt te rijmen met de objectieve informatie aangaande de geboorte van het kind A. (A.-S.). Verzoekster kon in 2014, dan wel 2015 immers onmogelijk reeds zwanger, dan wel bevallen zijn, van het kind A. (A.-S.). Nadat verzoekster uitdrukkelijk bevestigt dat zij haar kapster heeft verteld over de gedwongen prostitutie (en aldus de daaruit voortvloeiende zwangerschap), confronteerde de *protection officer* verzoekster met het gegeven dat zij verklaard heeft dat zij haar kapster aldus heeft verteld over de prostitutie alvorens zij Ghana verliet in 2015, doch dat deze gedwongen prostitutie dateerde van hierna. Verzoekster stelde enkel dat zij alles aan haar kapster heeft verteld, nadat de prostitutie plaatsvond en nadat zij F. had verlaten. Het louter aanpassen van de verklaringen, nadat verzoekster wordt geconfronteerd met de fundamentele inconsistenties in haar verhaal, kan evenwel de gedane vaststellingen niet remediëren. Verzoekster slaagt er niet in een afdoende verklaring te bieden voor het gegeven dat zij haar gesprek met haar kapster initieel stelselmatig situeert rond 2014-2015, terwijl er op dat ogenblik nog geen sprake was van de prostitutie of het kind A. (A.-S.). Ook in haar verzoekschrift kan verzoekster deze omstandigheid niet in een ander daglicht plaatsen. Zij herhaalt dat zij een relatie begon, dat zij in de prostitutie werd gedwongen, dat zij zwanger werd en dat zij nadien alles aan haar kapster vertelde. Zoals gezegd, volstaat het evenwel niet om *a posteriori* zonder meer eerder afgelegde verklaringen te veranderen, teneinde deze te doen rijmen met de overige elementen van haar verhaal, zonder hiervoor een objectieve verschooning te verschaffen.

4.1.15. Verzoekster kan zich ook niet zonder meer verschuilen achter het gegeven dat de verklaringen afgelegd bij DVZ reeds dateren van 2019, op een moment dat zij volgens de attesten ernstige psychologische problemen had. De Raad benadrukt immers dat de inconsistenties in haar verklaringen aanhouden, ook tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud. De Raad herhaalt bovendien dat in de overgemaakte psychologische verslagen ook niet *in concreto* wordt aangegeven dat verzoeksters mentale toestand, op dat ogenblik, zodanig was dat het voor haar onmogelijk was om coherente verklaringen af te leggen. Dat het voor verzoekster niet mogelijk was om een nauwkeurige weergave te verschaffen van *“een niet echt eenvoudige feitenopvolging”*, kan evenmin volstaan als verantwoording. Het gaat niet om het nauwkeurig weergeven van complexe feiten. Het gaat om het situeren van de geboorte van haar kind A.A.-S., ten opzichte van enerzijds de feiten van de gedwongen prostitutie en anderzijds het verraad door haar kapster. Deze elementen betreffen dermate essentiële elementen in het vluchtrelaas, dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij deze minstens in een juiste chronologie kan plaatsen.

4.1.16. De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoekster bijzonder inconsistent is geweest omtrent de geboorte van haar kind A.A.-S. en de omstandigheden waarin dit kind verwekt werd. De aard van deze inconsistenties is zodanig, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat zij in de prostitutie werd gedwongen, dat zij ten gevolge hiervan zwanger werd, dat zij dit aan haar kapster heeft verteld en dat haar kapster dit vervolgens aan verzoeksters echtgenoot heeft verteld, waarna verzoekster dermate grote problemen kreeg, dat zij voor haar leven diende te vrezen. Zoals gezegd, heeft verzoekster de geboorte van haar dochter in de hierboven geschetste omstandigheden zelf aangeduid als dé reden waarom zij voor haar leven vreest, zodat de vaststelling dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, reeds op ernstige wijze de voorgehouden vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet relativeert.

4.1.17. Bovendien wijst de Raad erop dat de geloofwaardigheid van de ernst van verzoeksters problemen met haar echtgenoot nog verder wordt gerelativeerd, door de verdere verklaringen omtrent de relatie en de handelingen tussen verzoekster en haar echtgenoot.

4.1.18. Zo dient de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast te stellen dat uit het visumdossier, dat zich in het administratief dossier bevindt, wel degelijk blijkt dat verzoeksters echtgenoot op de hoogte was van het vertrek van verzoekster naar Europa, dat hij akkoord was dat zijn kinderen An. en Ad. verzoekster zouden vergezellen en dat hij verzoekster bovendien heeft geholpen bij de procedure voor het verkrijgen van de nodige visa. Dat verzoekster desondanks verklaarde dat zij Ghana verliet zonder medeweten van haar echtgenoot, met hulp van de smokkelaar C.P., doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Het vertrek uit het herkomstland met het medeweten en de hulp van haar echtgenoot, is moeilijk verenigbaar met de verklaring dat verzoekster Ghana diende te verlaten wegens een vrees voor haar echtgenoot. Eveneens ondergraven deze vaststellingen aangaande de reisweg de geloofwaardigheid van de voorgehouden gedwongen prostitutie nog verder. De visumgegevens ondersteunen immers verzoeksters verklaringen niet, dat zij met de hulp van C.P. Ghana verliet en vervolgens in de handen van F. werd geduwd. Verzoekster onderneemt geen enkele ernstige poging om deze omstandigheid te verklaren. Zij stelt in haar verzoekschrift dat haar verklaringen elkaar aanvullen en dat men niet de geëigende reiskanalen gebruikt, indien men vlucht. Hiermee gaat zij evenwel voorbij aan de vaststelling dat uit de visumdossiers blijkt dat verzoekster wél de geëigende reiskanalen heeft gebruikt, inclusief de toestemming van haar echtgenoot om twee minderjarige kinderen mee te nemen. De loutere overtuiging van verzoekster dat de verklaringen elkaar aanvullen, kan geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen, waaruit blijkt dat dit niet zo is.

4.1.19. Ook het gegeven dat verzoekster en haar echtgenoot nog contact onderhouden, ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees. Er staat niet ter betwisting dat verzoeksters echtgenoot haar meermaals is komen bezoeken sinds zij Europa binnenkwam, zowel in Duitsland als in België. Wat betreft de bezoeken in België, verklaarde verzoekster dat haar echtgenoot haar nog kwam bezoeken nadat zij alhier een verzoek om internationale bescherming had ingediend en dat haar echtgenoot heeft getracht alhier een huis voor haar te kopen (zie NPO 1, p. 35 en NPO 2, p. 7). Uit niets blijkt dat deze bezoeken tegen de wil van verzoekster plaatsvonden, noch dat er tijdens deze bezoeken enige vorm van bedreigingen werden geuit. Ter terechtzitting bevestigt verzoekster ook dat zij nog steeds om de twee à drie weken telefonisch contact onderhoudt met haar echtgenoot, vanwege hun gezamenlijke kinderen. Zij stelt weliswaar dat deze gesprekken haar angst inboezemen, maar komt hierbij niet verder dan het stellen dat haar echtgenoot frequent stelt dat hij bezig is en haar later zal terugbellen, doch niet terugbelt, waardoor verzoekster zelf weer moet bellen. Opnieuw kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster geen enkele ernstige poging onderneemt om voorgaande pertinente vaststellingen in de

bestreden beslissing te verklaren of te verduidelijken waarom, ondanks deze bezoeken en contacten, alsnog dient te worden aangenomen dat er sprake is van een gegronde vrees ten aanzien van haar echtgenoot.

4.1.20. Ook de voorgehouden vrees ten aanzien van de twee andere echtgenotes (H. en R.) van verzoeksters echtgenoot wordt niet aannemelijk gemaakt. In de bestreden beslissing werd dienaangaande terecht gesteld dat *“Uw verklaringen dat u trouwens problemen had met de twee andere vrouwen van uw man die hij in 2011-2012 meebracht (zie notities CGVS I, p. 5), blijken ook al niet te kloppen. Immers, tijdens het tweede onderhoud blijkt plots dat H., die u nochtans vernoemde als één van de vrouwen die uw man meebracht in 2011-2012, pas ten tonele verscheen nadat u in België van A. bent bevallen (zie notities CGVS II, p. 11)”*. Verzoeksters betoog dat zij zich gewoon heeft vergist van datering, kan niet overtuigen. Het gaat immers niet om een kleine vergissing in datering, doch een fundamenteel verschillend tijdstip. Bovendien heeft dit betrekking op de intrede in het leven van verzoekster van één van de personen ten aanzien van wie zij een gegronde vrees voor vervolging meent te koesteren. Er mag dan ook worden verwacht dat verzoekster dit element meer coherent in de tijd kan plaatsen. De Raad wijst er in deze bovendien nog op dat ook verzoeksters reden waarom zij vervolging van de vrouw H. vreest, incoherent is. Zo verklaarde verzoekster bij DVZ dat H. en R. haar bevochten omdat zij jaloers waren op verzoekster omdat zij zeven kinderen heeft met hun echtgenoot A. en zij maar één kind hadden met hem, terwijl verzoekster later verklaarde dat R. zes kinderen had met hun echtgenoot en zelfs meer kinderen dan verzoekster zelf (zie AD “vragenlijst DVZ, p. 2, vraag 5 en NPO 2, p. 12).

4.1.21. Aangezien verzoekster geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de context en omvang van haar relationele problemen met haar echtgenoot en diens andere vrouwen, kunnen noch de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht hiervan. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoekster op te vullen of hierover te speculeren.

4.1.22. Het geheel aan (medische) documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Ghana kan blijken. De motieven in de bestreden beslissing aangaande de vertraging bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming, de anomalie op de geboortakte en het onwaarschijnlijke profiel van verzoekster in het kader van de gedwongen prostitutie, worden door de Raad dan ook als overtuigend beschouwd. De middelonderdelen gericht tegen deze overtuigende motieven dienen derhalve niet te worden onderzocht.

4.1.22. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

4.1.23. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Gelet op het gegeven dat haar vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

4.2.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan verder tevens worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoek(st)er een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielerelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Ghana een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert en dit blijkt ook niet uit de elementen van het dossier.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens de persoonlijke onderhouden kreeg verzoekster de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in de door haar gekozen Engelse taal (eerste persoonlijk onderhoud) en in aanwezigheid van een tolk die het Twi machtig is (tweede persoonlijk onderhoud). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES

